

TERCERS AJUNTAMENTS DEMOCRÀTICS

Les comarques gironines han atorgat en aquestes terceres eleccions municipals un augment important de vots a CiU, en detriment del PSC, que ha perdut l'alcaldia en poblacions tan importants com Blanes, Lloret, Castelló d'Empúries, Camprodon, Roses i Besalú, i ha con-

servat la majoria en els feus de Girona, Salt, Sant Feliu de Guíxils, Ripoll, Anglès i l'Escala. En conjunt, CiU, s'ha convertit en la mestressa absoluta de la Diputació, amb un total de 17 membres enfront dels 8 dels socialistes, una correlació de forces que comporta la ruptura de

l'anterior pacte entre els dos partits que s'aconseguí durant la presidència de Salvador Carre-ra.

A part dels dos grups majoritaris, els electors han ratificat la confiança en tres candidatures progressistes i d'esquerra.

Les eleccions municipals atorguen un clar augment de vots a CiU en detriment del PSC

Les candidatures progressistes d'esquerra tornen a guanyar a Arbúcies, Torroella i Caldes

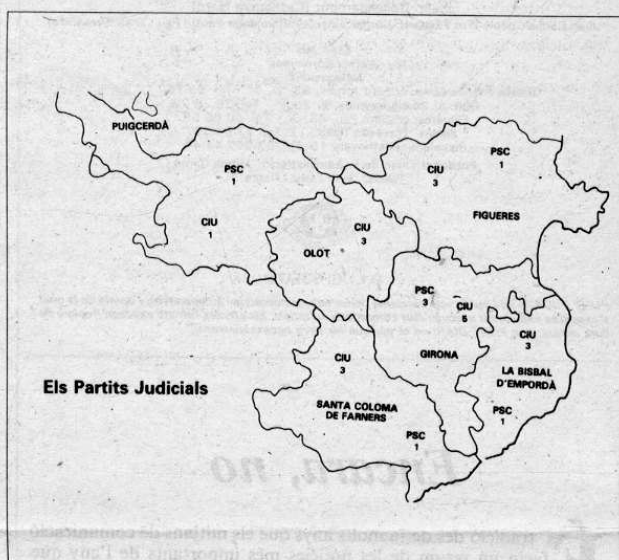
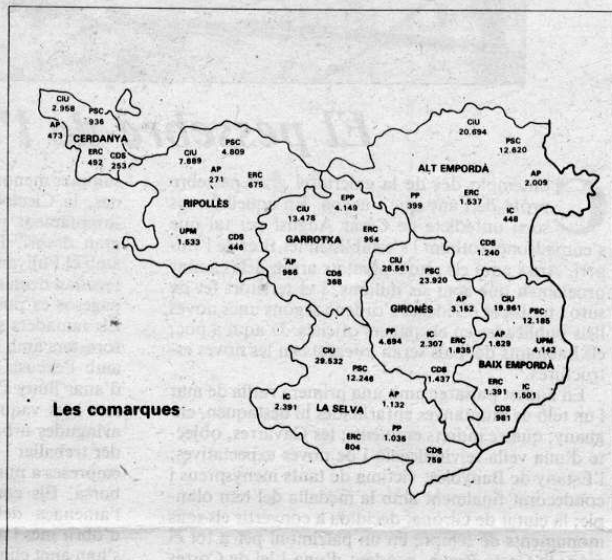
GIRONA.— A Girona la figura del candidat Joaquim Nadal ha donat per tercera vegada consecutiva l'Ajuntament al PSC, permetent-hi un ampli govern de majoria, tot i que CiU, amb la presentació de Josep Arnau, com a cap de llista, ha augmentat en tres el nombre de regidors. AP ha aconseguit una mínima representació en el consistori. Iniciativa per Catalunya, per un escassíssim marge de vots, no ha pogut col·locar ni el número 1, Francesc Pararols, com tampoc no ho ha pogut fer Esquerra Republicana de Catalunya amb Josep Maria Barneda.

Si els socialistes han mantingut amb dignitat el feu de Girona, el seu home a Salt, Salvador Sunyer, un polític carismàtic i integrador que conserva la bandera de la independència, els ha proporcionat també resultats òptims. Els electors han donat la majoria al PSC en una proporció similar a l'anterior convocatòria.

L'investida convergent, especialment forta en localitats de poca població —i en d'altres de no tan escassa—, no ha pogut reduir, però, alguns bastions ja tradicionals del PSC, com l'Escala, on repeteix Rafael Bruguera; Sant Feliu de Guíxols, que, malgrat l'empenta del convergent López de Lerma, ha ratificat la confiança —encara que disminuïda— en Josep Vicente; Anglès, amb Josep Maria Feliu; Ripoll, amb Pere-Jordi Piella; Malgrat, amb Josep Mora i Tordera, amb Jaume Romaguera.

LES ESQUERRES QUE HAN ESCOMBRAT

Poquíssimes han estat les poblacions en què les forces d'esquerra han escombrat governs municipals convergents, o altres de conservadors, com per exemple a Calonge, en la unió de socialistes i comunistes ha acabat amb el llarg mandat de Josep Rosselló, o a Pineda, on el PSC ha triomfat sobre el regnat dels homes de la UP, un regnat que procedia del règim anterior. En canvi, més nombrosos i més im-

portants —per tractar-se de poblacions amb major nombre d'habitants—han estat els casos en què CiU ha arrabassat el poder al PSC. A Blanes, Maria Dolors Oms, primera autoritat municipal des del 1979, ha hagut de deixar l'alcaldia al convergent Fèlix Bota, en no ser capaç d'arribar a un acord amb Iniciativa per Catalunya, i a Lloret de Mar Josep Sala també s'ha vist obligat a passar a l'oposició en sí haver estat capaç d'entendre's. Jordi Martínez i Joan Martí Carbó, caps de llista de CiU i d'AP, amb el resultat d'haver passat el primer a ser el nou batlle del poble.

El Ripollès també ha vist importants canvis en la composició dels seus ajuntaments. La socialista Berta Badà, alcaldessa de Camprodon des del 1979, ha estat substituïda pel convergent Domingo Pairo, i Josep Maria Bassagaña, de la UPM, no ha repetit a Sant Joan de les Abadesses, i ha deixat el seu lloc a Lluís Grabulosa.

Així mateix, CiU ha aconseguit mitjançant pactes governar Roses, Vidreres i Castelló d'Empúries, i re-

petir a Cassà, Banyoles, Figueres, Llançà, la Bisbal, Palamós, Santa Coloma, Tossa, Sant Hilari, Olot, Puigcerdà, Calella i d'altres petits pobles, on és realment forta. Un claríssim vot de càstig s'ha emportat el PSC a Besalú, on els electors han posat de manifest el seu descontentament amb la manera com aquest partit ha conduït el tema de l'abocador i han votat majoritàriament la llista que encapçalava l'independent Sebastià Pelachs. La gran sorpresa l'ha donada el CDS a Castell-Platja d'Aro, on ha posat d'alcaldia el seu candidat, Anicet Clara, escombrant l'«històric» Ramir Pons.

Més a l'esquerra del PSC, els votants han atorgat al seva confiança per tercera vegada consecutiva a tres opcions progressistes i independents, representades per Jaume Soler i la CUPA, a Arbúcies; Lluís Comalada i Independents per Caldes, a Caldes de Malavella, i Albert Bou i la UPM, a Torroella de Montgrí. Així mateix, el comunista Lluís Medir ha repetit a Palafrugell, aquesta vegada amb el suport del PSC.

Repetir als ajuntaments

Moltes han estat les persones que han repetit fortuna en els ajuntaments de les comarques gironines en aquesta tercera convocatòria d'eleccions municipals. Pere Macias, a Olot; Joaquim Nadal, a Girona; Maria Lorca, a Figueres; Salvador Sunyer, a Salt; Jaume Soler, a Arbúcies; Lluís Comalada, a Caldes; Joan Llobard, a Puigcerdà; Lluís Medir, a Palafrugell; Pere-Jordi Piella, a Ripoll; Albert Bou, a Torroella, ... Ja en el moment de formar-se les llistes, quan s'anaven coneixent els noms dels candidats es va començar a parlar de «càrrecs vitalicis», mentre que en algunes localitats els partits es lamentaven de la dificultat de trobar ciutadans amb cara i ulls —és a dir, honestos i capaços— que acceptessin la responsabilitat de posar-se al capdavant d'una alternativa de govern.

Damunt d'aquest país, que tot

just acaba de complir els primers deu anys de democràcia, hi plana encara el fantasma d'aquell vell estil orgànic de procedir, en què els polítics s'eternitzaven sense que la voluntat popular hi tingués res a veure, ni a dir. Però ja no és aquest el cas. Les urnes tant hi són per atorgar com per negar la confiança; per reconèixer un bon alcalde o per castigar el que no ha convençut en la seva gestió. I si bé de vegades les cares noves aporten oxigen i entusiasme davant la inevitable erosió del poder, també és cert que la experiència d'anys de dedicació és valuosa, tal com demostren moltes ciutats europees que mantenen en els seus consistoris polítics professionals durant més d'un i dos decennis. En tot cas, a les comarques gironines comença a esdevenir familiar la figura de l'alcalde que repeteix en el seu càrrec i incita a reflexions sobre la professionalització dels polítics en l'àmbit municipal.